

Retsafgifter behandles som selvstændige Søgmaal, svarer til Reglen i det tidligere Forslags § 14, 1ste Stykke, Derimod har man ikke fundet tilstrækkelig Anledning til, saaledes som til Dels sket i det tidligere Forslags § 14, 2det Stykke, ogsaa at bebyrde Baintervenienten med Afgifter.

§§ 11—14

indeholde forskellige Modifikationer i de i det tidligere Forslags §§ 15—19 indeholdte Regler, navnlig foranledigede dels ved ovenangivne Hovedforandring, dels ved de i Udkastet om den borgerlige Retspleje foretagne Ændringer og dels ved Ønsket om at gennemføre Titalssystemet i Afgiftsberegningerne. Som det vil ses, indeholde Paragraferne Afgiftsfastsættelser for en Række særlige Tilfælde, navnlig er der skønsmæssig fastsat en Del Nedsættelser i Tilfælde, der efter deres særlige Natur findes egnede dertil. Reglen i § 12 gælder ogsaa for Søforklaringer, jfr. dog der- ved § 17 Nr. 5.

§ 15.

Reglen i denne Paragraf er ny og foranlediget ved den i Udkastet om den borgerlige Retspleje foreslaaede Ordning af Forligsvæsnet og den i samme aabnede Adgang til at faa Udeblivelsesdom ved Underret i Landsretssager.

§§ 16—18.

Disse Paragrafer svare ganske til det tidligere Forslags §§ 20—22, kun at den i § 21 Nr. 1, 2det Punktum, indeholdte, fra det tyske Riges Gebyrlov hentede Regel er udeladt som ikke tilstrækkelig begrundet, hvorhos den ovenomtalte Hovedforandring har nødvendiggjort en anden Afgiftsansættelse i § 18 end i den tilsvarende Regel i det tidligere Forslags § 22.

Særlig bemærkes, at, naar man i § 17, Nr. 1, har bibeholdt Ordene „eller imod“ og Ordene „for saa vidt angaar vedkommende offentlige Myndigheder eller den beneficerede Parts Proceshandling“, uagtet det efter nærværende Udkasts almindelige Regel kun er Sagsøgeren, der skal erlægge Retsafgift, er dette sket af Hensyn til den i § 9 indeholdte Undtagelse herfra med Hensyn til Modkrav, der gøres gældende til selvstændig Dom.

Om de paagældende Regler udtales i det væsentlige følgende i den tidligere Kommissions Betænkning:

I Sager, der opstaa af Forholdet mellem Husbond og Tyende, Haandværks-

mestre og deres Lærlinge eller i Anledning af Dagleje, erlægges der efter den gældende Ret meget nedsatte Gebyrer, jfr. Pl. 1ste Maj 1822 § 4, Pl. 6te Sept. 1828 og Pl. 28de Febr. 1845 § 2. Saavel af Hensyn til det hidtil bestaaende, som ogsaa, fordi det synes anbefaleligt, at Hensynet til Afgifterne ikke skal holde de paagældende borte fra at søge deres Ret i de omhandlede Forhold, har Kommissionen forment at burde foreslaa nedsatte Afgifter i deslige Sager. Man har endog troet at burde udvide Kredsen til Sager mellem Haandværksmestre og Fabrikanter paa den ene Side og deres Arbejdere eller Lærlinge paa den anden Side, da de samme Grunde, som tale for kun at fordre smaa Gebyrer i hine Sager, ogsaa synes at passe paa disse.

§ 17 indeholder Reglerne for, hvilke Sager der skulle være fri for Retsafgifter. Bestemmelsen i Nr. 1 stemmer i det væsentlige med den gældende Ret; dog er Afgiftsfrihed indrømmet Embedsmænd i Sager, som de i Embeds Medfør efter Paalæg af vedkommende Ministerium eller Afdeling af samme anlægge, hvilket synes naturligt. Derimod har man ikke ment at burde optage i Paragrafen de Kasser og Institutioner, som ifølge specielle Bestemmelser nu ere fritagne for Gebyrer; det synes naturligere, at disse henvises til at søge fri Proces, hvorved de da tillige opnaar at faa en Sagfører beskikket, og det er en Selvfølge, at det ved Meddelelsen af Bevilling til fri Proces bør tages særlig i Betragtning, at de tidligere have været fri for at erlægge Gebyrer. Reglen i Slutningen af Nr. 1, 1ste Stykke, om, at det Afgiftsbeløb, som den offentlige Myndighed eller beneficerede Pant fritages for at erlægge, ved Dommen skal tillægges det offentlige hos Modparten, saafremt denne dømmes til at betale Processens Omkostninger, gælder nu kun, for saa vidt angaar beneficerede Sager, se Pl. af 20de April 1825 § 1, jfr. Kanc. Skr. 7de Maj 1833; der synes imidlertid ikke at være nogen Grund til ikke at udvide Reglen til alle Tilfælde, hvor den anden Part er fritagen for at erlægge Retsafgifter.

Reglen i Nr. 2 stemmer med den gældende Ret, se Lov om Valg af Borgerrepræsentanter i Kjøbenhavn af 23de December 1865 § 10, og Lov om Valgene til Rigsdagen af 12te Juli 1867 § 20, jfr. § 58, og det samme er Tilfældet med Bestemmelsen i Nr. 3, se Pl. af 28de Maj 1825 og Pl. af 28de Februar 1845 § 2,